

at han skulde gaa hen og blive Dumpekandidat i Sommer. Han snakkede om Enslev, saa det var helt forargeligt at høre paa. Og Enslev er dog hans kødelige Farbror. Jeg sagde det ogsaa til ham lige op i hans aabne Ansigt. Det er lovlig stærk Tobak, sagde jeg. Jeg tror ogsaa nok, han blev lidt flov af sig. Naa — jeg siger forresten ikke noget til'et. Gaardbo har paa flere og forskellige Maader gjort sig fortjent af Sognets Fattigpleje. Men vi kan jo ikke allesammen bli' Rigsdagsmænd.«

For Enden af Bordet, i hvis fine Mahogniplade en forgyldt Hængelampe spejlede sig, sad Gaardkonen med Hornbriller og Strikkestrømpe. Flere Gange under Jørgen Mosegaards Tale havde hun skævet lidt ængstelig til sin Mand, der sad i en Armstol ved Kakkelovnen og gumlede paa en Skraa. Ole Jensen taalte ikke godt at høre Pastor Gaardbo nævne i sine Stuer. Han var en Bonde af den gamle Skole og forargedes over Præstens mange »Anstalter«, som havde forstyrret Freden i Sognet.

For at lempe Samtalen bort fra det farlige Emne gav Konen sig til at snakke om Præstens Bror, Distriktslægen i Jerve, som der altid løb saa mange Historier om. Hun havde hørt, sagde hun, at »det tovelige Menneske« for nylig skulde have skrevet en Medicin op til en Mand i Sanderum og bagefter sagt til ham, at det ikke havde været andet end det